Prologus

ↄsumebāt q̄ erāt sup mensaȝ. Occidit ḡ
illos rex: ⁊ tradidit bel in ptātem danie-
lis: q̇ subuertit eū et templū ei⁹. Et erat
draco magn⁹ in loco illo: ⁊ colebāt eum
babylōij. Et dixit rex danieli. Ecce nūc
non potes dicere: qꝛ iste non sit deus vi-
uēs. Adora ergo eū. Dixitq̃ daniel re-
gi. Dn̄m deū meū adoro. qꝛ ipse est de⁹
viuēs. Iste aūt nō est deus viuens. Tu
aūt rex da mihi ptātem ⁊ interficiā dra-
conem absq̃ gladio ⁊ fuste. Et ait rex:
Do tibi. Tulit ḡ daniel picē ⁊ adipē et
pilos: ⁊ coxit pariter: fecitq̃ massas ⁊ de-
dit in os draconis: et dirupt⁹ est draco.
Et dixit daniel. Ecce quē colebatꝭ. Qd
cū audissent babylonij: indignati sūt ve-
hementer: et ↄgregati aduersum regē di-
xerūt: Iudeus fact⁹ ē rex. Bel destruxit
draconē interfecit: ⁊ sacerdotes occidit.
Et dixerūt cū venissent ad regē. Trade
nob danielē: alioq̇n interficiem⁹ te et do-
mū tuā. Vidit ḡ rex ꝙ irruerēt in eū ve-
hemēter: ⁊ necessitate cōpulsus tradidit
eis danielem. Qui miserūt eū in lacum
leonū: ⁊ erat ibi dieb⁹ sex. Porro in la-
cu erant leones septē: ⁊ dabant eis duo
corpa q̇tidie ⁊ due oues et tūc nō data
sunt eis vt deuorarēt danielē. Erat aūt
abachuc pp̄heta in iudea et ipse coxerat
pulmentū: ⁊ intriuerat panes in alueolo
⁊ ibat in campum vt ferret messoribus.
Dixitq̃ angelus dn̄i ad abachuc. Fer
prandiū quod habes in babylonem da-
nieli: qui est in lacu leonuȝ. Et dixit aba-
chuc. Dn̄e babylonē nō vidi: ⁊ lacū ne-
scio. Et apprehēdit eū angel⁹ dn̄i in ver-
tice eius: ⁊ portauit eū capillo capitꝭ sui:
posuitq̃ eū in babylonē sup lacū ī impe-
tu spūs sui. Et clamauit abachuc dicēs
Daniel serue dei: tolle prandium quod
misit tibi de⁹ Et ait daniel. Recordat⁹
es mei deus: ⁊ nō dereliq̇sti diligētes te.
Surgēs daniel comedit. Porro ange-
lus dn̄i restituit abachuc confestim in lo-
co suo. Venit ḡ rex die septimo vt luge-
ret danielē: ⁊ venit ad lacū ⁊ introspexit
⁊ ecce daniel sedens in medio leonū. Et
exclamauit voce magna rex dicēs: Ma-
gnus es dn̄e deus danielis. Et extraxit
eū de lacu leonū. Porro illos q̇ pditio-
nis eius causa fuerāt. intromisit in lacuȝ
⁊ deuorati sunt in momento coram eo.

Explicit daniel pp̄heta. Incipit plo-
gus in librum duodecim pp̄hetarum

(N)On idem ordo est duo-
decim pp̄harū apud he-
breos qui est apud nos.
Vnde scd̄m id qd̄ ibi le-
git: hic q̇ȝ dispositi sunt
Osee comatic⁹ est: ⁊ q̄si p snias loquēs.
Iohel plan⁹ in pncipijs. in fine obscuri-
or: ⁊ vsq̃ ad malachiā hn̄t singuli pro-
prietates suas: quē esdraȝ scribā legisq̃
doctorē hebrei autumāt. Et qꝛ longū ē
nūc de oīb⁹ dicere: hoc tm̄ vos o paula ⁊
eustochiū āmonitas scire volo vnū libꝝ
esse duodecim pp̄haruȝ: et osee sinchro-
non esaie: malachiā ꝟo aggei ⁊ çacha-
rie fuisse temporib⁹. In quib⁹ aūt tēpus
nō pfertur in titulo: sub illis eos regib⁹
prophetasse sub quib⁹ ⁊ hi qui ante eos
habent titulos prophetauerunt.

Item alius prologus.

(R)Egule sūt he sub quib⁹
significatiōib⁹ noīuȝ ad
q̄s trib⁹ p pp̄has sermo
dn̄i dirigat. Quotiens-
cunq̃ ad decē trib⁹ ten-
dit pp̄hetia: sub his nominib⁹ designā-
tur. i. effraim. samaria. israel. ioseph. ie-
çrahel. bethel. bethauen. ⁊ interdum ia-
cob. Quando auteȝ ad duas loquitur
trib⁹: sub his nominib⁹ sermo profert. i.
iuda. hierusalem. beniamin. domus da-
uid: ⁊ interduȝ iacob. Aliquotiēs israel
ad totas duodecim tribus refertur. Du-
plex ē apud hebreos snia de his q̄ttuor
versib⁹. q̇ in capite sūt pnotati. Pleriq̃
enī dicūt ꝙ ab esdra scriba in oīb⁹ pro-
phetis sic fuerit titulatum: vt prescripto

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iii-104/0754
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG